

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 1.

V rámci své poradenské činnosti pro oblast stavebního práva dostávám často otázku, jak je vlastně obecní, či městský úřad organizován. Podtrhuji, že se nejedná pouze o Votice, ale i o jiné obce a města. Jako příklad mohu uvést jedno jihočeské město, kde došlo k naprostému zvrstvení spočívajícím v tom, že tamější odbor dopravy se nechal zplnomocnit k zastupování města v řízení, které tento odbor dopravy sám vedl. Pak došlo k paradoxní situaci, že odbor dopravy vedl řízení sám se sebou. Neuvěřitelné. Poté, co jsem tento stav napadl, došlo k zastavení řízení a nápravě.

Otázky občanů bývají zpravidla postaveny takto:

Kdo vlastně komu na úřadě velí, kdo za co zodpovídá, kdo má řešit stížnost na správní orgán a na úředníky, proč se nikdo k ničemu nehlásí, atd., atd. A protože otázek je dost a jsou časté, chci trochu některé věci postupně objasnit.

Předně je třeba popsat, kdo je kdo v tom celém divadelním představení, nazývajícím se veřejná správa.

Veřejná správa je souhrnným označením pro její dvě části. Jednak je to samospráva a potom státní správa. Je důležité vědět, že jsou to dvě oddělené části, jejichž zaměňování vnáší do procesu jednání s úřady zmatek a mnozí úředníci využívají nevědomosti občana právě k tomu, aby namísto poučení občana mlžili a dělali z něj hlupáka.

Samospráva je to, co se týká města, či obce. Jednoduše řečeno, co v úřadu není správním orgánem, to se týká samosprávy, tedy chodu města.

Státní správa je činnost, kterou v přenesené působnosti vykonávají pověřené městské úřady.

Řečeno slovy zákona, jako pověřený obecní úřad je pro účel výkonu přenesené působnosti označován v zákonech a jiných právních předpisech, popřípadě aktech řízení a úkonech obecní úřad, který, vedle přenesené působnosti vykonává v rozsahu jemu svěřeném zvláštními zákony přenesenou působnost ve správním obvodu určeném prováděcím právním předpisem. Jinými slovy, přenesená působnost je ta činnost, kterou stát svěřil obci, aby ji za stát vykonávala. Sem patří stavební úřady, dopravní úřady, životní prostředí, památkové úřady, atd.

Co je obec a město?

Obec je základní označení pro veřejnoprávní korporaci, která má vlastní majetek. Obec vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících. Městem je potom obec, která má alespoň 3 000 obyvatel. Vedle měst existují statutární města, městyse a osady, jejichž zatřídění stanovuje zákon. Dále budeme pro zjednodušení používat označení „obec“.

Obec je samostatně spravována zastupitelstvem obce. Dalšími orgány obce jsou rada obce, starosta, obecní úřad a zvláštní orgány obce.

Protože drtivá většina otázek a nářků občanů se týká toho, jak se lze, resp. mnohdy nelze, domoci svých práv, budeme se příště věnovat organizaci obce a obecního úřadu a z toho vyplývající odpovědnosti za její činnost, jaké má kdo pravomoci a co od nich můžeme očekávat.

Miroslav Frayer

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 2.

V prvním dílu jsme si objasnili, co jsou obce a města a co je to veřejná správa. Řekli jsme si, že veřejná správa se dělí na samosprávu a státní správu. Jak již bylo uvedeno, město je samostatně spravováno zastupitelstvem města. Dalšími orgány města jsou rada města, starosta, městský úřad a zvláštní orgány města.

Zastupitelstvo je v podstatě nejvyšším orgánem obce ve věcech obce patřících do její samostatné působnosti. Rozsah jeho působnosti je dán zákonem, ale pro účel tohoto textu není její obsah rozhodující. V rámci otázek pokládaných mi občany je důležité to, že zastupitelstvo nemá vůbec žádný vliv, resp. nemá zákonem povolený vliv, na činnost státní správy. Proto je zcela zbytečné předkládat zastupitelstvu stížnosti na to, že ta a ta věc není některým ze správních úřadů řešena včas, že je řešena chybně, obstrukčně, apod. Na koho se v takových případech obrátit se dostaneme později. Zastupitelstvo je vlastně politickým, nikoliv technickým, či odborným orgánem obce. Proto jsem byl na jednom jednání zastupitelstva překvapen odpovědí tehdejšího místostarosty na otázku, kdo dal ten poslední technický souhlas k tzv. revitalizaci náměstí, které odporuje snad všem technickým normám, kterým odporovat může. Místostarosta tehdy odpověděl, že tento poslední souhlas vydalo zastupitelstvo. Umí si někdo představit, jak se někteří z tehdejších zastupitelů s vážnou tváří zabývají normami pro pěší komunikace, jejich šířky, sklony, opatřeními pro invalidy, atd.?

Rada obce je orgánem, který připravuje návrhy pro jednání zastupitelstva obce a zabezpečuje plnění jím přijatých usnesení. Co patří do působnosti rady je opět dáno zákonem a týká se samosprávy obce. Ani v případě rady nemá smyslu chtít s ní řešit problémy, týkající se správních orgánů. Rada do jejich činnosti nemůže mluvit, případně je nějak kontrolovat, nebo jim něco nařizovat.

Starosta, to už je pro občana zajímavější. Ze zákonem daných pravomocí vyjmenuji aspoň ty, které jsou do určité míry pro občana použitelné.

Starosta

1. může požadovat po Policii České republiky spolupráci při zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, t.zn., že pokud někde dochází např. k narušování veřejného pořádku a policie nebude akční, lze po starostovi požadovat, aby na policii zatlačil. Nemůže se vymlouvat, že policii nemůže nijak ovlivnit. Z druhé strany je otázkou, jak se bude policie k požadavku starosty stavět,
2. odpovídá za informování veřejnosti o činnosti obce. Na základě toho lze po starostovi požadovat, aby osobně dohlédl na jednání úředníků tam, kde informování veřejnosti vázne,
3. je nadřízen tajemníkovi úřadu a po starostovi lze požadovat nápravu tam, kde se činnost tajemníka jeví jako bezúčelná. To přichází v úvahu tehdy, zanedbává-li tajemník svou povinnost kontrolní činnosti úředníků a vedoucích úředníků obecního úřadu, nebo jejich prohřešky trvale kryje a bagatelizuje.

Tajemník (tajemnice) se dá v řešení problémů a stížností občana považovat za klíčovou osobu v tom smyslu, že ze zákona odpovídá za chod obecního úřadu, a to jak ve věcech samosprávy, tak ve věcech přenesené působnosti. Ze své činnosti se rovněž na základě zákona zodpovídá starostovi. Proto je nemožné, aby se tajemník (tajemnice) vymlouval na to, že nemůže nijak ovlivnit výkonost obecního úřadu ve věcech přenesené působnosti (stavební úřady, dopravní

úřady, životní prostředí, památkové úřady, atd.) a aby se starosta vymlouval na to, že nemůže zasahovat do činnosti tajemníka (tajemnice). Je třeba připomenout, že v případě tajemníka se nejedná o odborné stránky problému, protože ten o nich nemá žádnou představu. Ale jde o to, zda úředníci dodržují správní lhůty, zda jsou vůbec pro občana dostupní tak, jak mají být, zda mezi nimi existuje zastupitelnost, jak se chovají a jak dodržují procesní postupy vycházející ze správního řádu. Pro oblast správního řádu má tajemník zkoušky zvláštní odborné způsobilosti a nemůže se vymlouvat, že se jedná o pravomoci v kompetenci jen vedoucích odborů. To všechno je však pouze teorie, praxe se často liší, a proto musí být občan dostatečně informován a nesmí se nechat odbýt.

V příštím dílu si popíšeme, jak funguje druhá část veřejné správy. A jak už víme, tou druhou částí je státní správa.

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 3.

V druhém dílu jsme se zabývali odpovědností samosprávy a tím, na koho se v případě samosprávných agend obracet se svými problémy. Dnes se budeme zabývat státní správou.

Státní správou rozumíme ty agendy, které stát přenesl na obce. Připomenu, že se jedná o agendy typu stavební úřad, životní prostředí, dopravní agenda, atd. V řízeních se některé tyto složky označují jako dotčené orgány státní správy. Dotčených orgánů státní správy jsou desítky, ale jen některé jsou systemizovány do obecních úřadů. O tom později. Způsob začlenění těchto orgánů v hierarchii obecního úřadu je dáno organizačním řádem obecního úřadu a pro jejich činnost jsou zřízeny příslušné odbory. Často dochází k chybné interpretaci v tom smyslu, že tyto odbory jsou správními orgány, což není pravda. Takové tvrzení je jen živná půda pro to, aby se tajemníci vyhýbali odpovědnosti za jejich činnost, a proto někdy tento blud sami šíří. Správním orgánem s právní subjektivitou je vždy obecní (městský) úřad, nikoliv obec. Příslušný odbor je pak pouze organizační složkou městského úřadu. Z toho jednoznačně plyne, že vedoucí městského úřadu, tedy tajemník, plně odpovídá za činnost organizační složky. Pravdivost tohoto tvrzení zakládá např. §110 zákona o obcích, kde se v odstavci 2) uvádí: „*Tajemník obecního úřadu je odpovědný za plnění úkolů obecního úřadu v samostatné působnosti i přenesené působnosti starostovi.*“ Tajemník úřadu nemůže řešit to, zda příslušný odbor dodržuje ve své činnosti zákonnost v odborné části, ale nemůže se vyhnout odpovědnosti za to, zda jsou dodržovány správní lhůty, zda jsou úředníci pro veřejnost dostupní a nepotloukají se mimo své pracoviště, zda je mezi nimi zajištěna vzájemná zastupitelnost, atd., atd. Proto nemá smysl si u tajemnice, ani u starosty stěžovat na nedodržování zákonnosti v odborných záležitostech, ale právě na tajemnici je třeba se obracet v případě neřešení podaných žádostí a na starostu případně, že tajemník své kontrolní povinnosti neplní, resp. nejsou plněny povinnosti úřadu podle správního řádu. Tomu, u koho si na co stěžovat bude věnován samostatný díl tohoto seriálu.

A teď o tom, čím se úřady státní správy řídí.

Jednotlivé odbory se ve své činnosti řídí celou řadou zákonů. V případě stavebního úřadu je to především stavební zákon a prováděcí vyhlášky k němu. V případě životního prostředí jsou to zákony o ochraně vod, ovzduší, ochraně přírody a krajiny, odpadech a dalších, dopravní agenda se řídí zákonem o pozemních komunikacích, odbor památkové péče památkovým zákonem, atd. Pro každou tuto oblast jsou speciální zákony, které upravují i procesní postupy v řízeních a pokud ne, existují k nim prováděcí vyhlášky. Úkony, které tyto speciální zákony, ani vyhlášky neřeší, se pak provádějí podle správního řádu. Ten má, m.j., zajímavý §4, kterým je taxativně dáno, že „*Veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.*“ O správním řádu a jeho ustanoveních bude jiný seriál, stejně jako o zákonu o svobodném přístupu k informacím. Abych uzavřel tento díl, připomínám, že z hlediska subsidiarity, tedy podřízenosti, je zákonům speciálním správní řád podřízen. Jako příklad uvedu třeba to, že stavební zákon předepisuje oznámení nějakého úkonu, ale správní řád určí, jak se má toto oznámení provést. Anebo předepisuje vydání rozhodnutí, ale správní řád předepisuje, jak má rozhodnutí vypadat, jak se proti němu odvolat, atd. Chtěl bych ještě zdůraznit, že ač si myslím o kvalitách některých úředníků cokoliv, nejsou to oni, kdo si zákony vymýšlí a nezbyvá jim nic jiného, než je dodržovat, přičemž je pravdou, že i to jim někdy dělá potíže. Nedokáží třeba rozlišit co je povolení odstranění stavby a co je nařízení odstranění nepovolené stavby.

Pokud jde o stavební úřady, tak tady je třeba vědět, že existují obecné (nikoliv obecní)

stavební úřad, kam patří např. odbor výstavby a územního plánování a speciální stavební úřady, kam patří např. odbor životního prostředí pro vodní stavby, odbor dopravy pro dopravní stavby, svůj speciální stavební úřad má letectví, železniční doprava, vojenské újezdy a další. Ale např. územní rozhodnutí pro speciální stavby spadá do kompetence stavebního úřadu obecného. Změnou stavebního zákona, počínaje 1. lednem 2007, zcela zanikla pravomoc obcí k ohlašování drobných staveb, údržby, oplocení, apod. To všechno dnes spadá pouze pod stavební úřad a obec zaujímá jen postavení účastníka řízení v případech, které konkretizuje stavební zákon.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 4.

Ve třetím dílu jsme se zabývali hierarchií úřadu a chvíli se budeme zabývat tím, jak si počínat, když nejsme spokojeni s prací úředníků státní správy. Jak již bylo řečeno, státní správou rozumíme ty agendy, které stát přenesl na obce. Není výjimkou, že občan má výhrady k tomu, jak je jeho žádost vyřizována, t.zn., že tato nespokojenost se projevuje v době, kdy ještě není rozhodnuto. V tomto případě je postup jiný, než v době, kdy už rozhodnuto je. Dejme tomu, že občan podá žádost a nějak se mu to nezdá. Nelíbí se mu délka řízení, nelíbí se mu způsob vyřizování žádosti, cítí se dotčen jednáním úředníka anebo se domnívá, že jeho žádost je vyřizována amatérsky a úřad směřuje svým konáním jinam, než k výsledku, který občan očekává.

Jako první, co bych pro takové případy doporučil je to, aby jakákoliv stížnost byla vždy zpracována obsahově správně, aby obsahovala věcné připomínky, aby nebyla svým obsahem „divoká“ a zároveň aby z ní bylo srozumitelné, čeho se stěžovatel domáhá. Je třeba používat terminologii příslušného zákona, podle kterého je napadaná věc projednávána. Není výjimkou, že úředník v podstatě vítá chybně podanou stížnost, protože to mu dává prostor ke kličkování a k tomu, aby stížnost nejenom nebyla správně vyhodnocena, ale aby navíc dělal z občana hlupáka. Formulace stížnosti je důležitá proto, aby např. stížnost podaná na chybný úřední postup nemohla být zaměněna za stížnost na chování úředníka. Pokud např. pošlete úřadu stížnost na chybný úřední postup a formulace stížnosti dá jen trochu naděje na předefinování této stížnosti na stížnost na chování úředníka, tak úřad toho velmi rád využije a podstatu stížnosti řešit nebude. Ze stížnosti na nevhodné chování úředníka se úřad vylže lépe, než ze stížnosti na chybný úřední postup. Z toho plyne, že ve stížnosti na chybný úřední postup např. nemůžete použít formulaci, že úředník Vopršálek byl při jednání sprostěj, i kdyby obsahově byla stížnost na chybný úřední postup v pořádku.

Rozdíly jsou např. i tam, kde se vám zdá, že doba vyřízení je příliš dlouhá. V takových případech je třeba rozlišit, jestli si chce občan jen postěžovat, aby nakonec zjistil, že mu to stejně není nic platné, protože nadřízený úředník vyřizujícího úředníka je stejného ražení, jako jeho podřízený a vymyslí 100+1 důvodů, že je všechno v pořádku. Chcete-li s věcí pohnout, je třeba podat nadřízenému orgánu, t.zn. krajskému úřadu nikoliv stížnost, ale žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti a pokud ani to nepomůže, přichází na řadu správní žaloba podaná Krajskému soudu. K tomu jste oprávněni hned po uplynutí zákonem předepsané správní lhůty. Za nečinnost se považuje nejenom nepřiměřená délka řízení, ale i to, je-li řízením projednáváno něco jiného, než o co bylo žádáno.

Druhů stížností je dlouhá řada. Obsáhlou disciplínou je oblast sousedských vztahů, ale o tom jindy. Na závěr tohoto dílu bych shrnul základní předpoklady pro podání stížnosti.

1. Zhodnoťte, nebo si nechte zhodnotit, zda podaná stížnost vychází z reality anebo ze zbožných přání.
2. Zvažte, komu stížnost adresovat.
3. Napište stížnost kvalifikovaným způsobem a vyhněte se formulacím umožňujícím víceznačný výklad.
4. Ve stížnosti uvádějte doložitelná fakta a nepoužívejte ve stížnosti emocionální obraty.
5. Neuvádějte ve stížnosti skutečnosti, které s meritem věci nesouvisí, anebo je nemůžete prokázat.
6. Pokud cítíte potřebu uvést něco víc pro objasnění souvislostí, uveďte to v samostatném odstavci, nazvaném, třeba „Odůvodnění“.
7. Berte na vědomí správní lhůty k vyřízení stížnosti, obvykle 30 až 60dnů. Nepište stížnost hned první den, co vás něco naštvě. Bude to příliš nekonkrétní, možná nesrozumitelné a nebude to sledovat cíl.

8. Nestěžujte si na věci, pro které nemáte hmatatelné důkazy v podobě listin, fotografií, apod.
9. Ve stížnosti máte právo požadovat provedení ohledání místa.
10. Uveďte, která právní ustanovení byla podle vašeho názoru porušena a čeho se dožadujete.
11. Na závěr stížnosti nezapomeňte napsat, že žádáte o sdělení výsledku jejího prošetření.
Ve Voticích je zvykem, že tajemnice stížnost přidělí k vyřízení tomu, proti komu je stížnost směřována a žádné její nezávislé posouzení se nekoná. Podle toho vypadá výsledek.
12. A hlavně, nezapomeňte se podepsat a uvést kontaktní údaje vč. data narození.
13. Pokud pošlete stížnost e-mailem bez zaručeného podpisu anebo faxem, musíte dodatečně, do 5ti dnů, podat stížnost v písemné, resp. papírové formě.
14. Stížnost můžete podat i ústně do protokolu, ale to důrazně nedoporučuji. Úředník s vámi bude při sepisování protokolu manipulovat.
15. V řešení své stížnosti buďte důslední a nenechte se hned v úvodu přesvědčit, že nemáte pravdu.

V příštím dílu budeme o stížnostech pokračovat a následně probereme i náhrady škod způsobených chybným úředním postupem.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 5.

V minulém dílu jsme se zabývali tím, jak si počínat, když nejsme spokojeni s prací úředníků státní správy. Slíbil jsem, že nabídnu přehled nejčastějších stížností a že uvedu, komu ji adresovat.

Nedodržení správní lhůty

Podává se tajemnici úřadu, ale příliš bych si od toho nesliboval. Podle jejího názoru je jedenáctileté neřešení úřední záležitosti v pořádku. Lépe je podat Krajskému úřadu **žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti** podle §80 správního řádu. Krajskému úřadu bude sice trvat, než se k řešení „rozhoupe“, ale je to nejrychlejší krok k prvnímu z důkazů k **podání správní žaloby na nečinnost správního orgánu**. Nečinností je i to, pokud správní orgán projednává něco jiného, než o co bylo žádáno. Žaloba se podává Krajskému soudu a není k ní třeba právního zástupce. Pokud ani Krajský soud nerozhodne správně, přichází v úvahu **kasační stížnost** podaná Nejvyššímu správnímu soudu, ke které již je právní zastoupení povinné. Nevyhoví-li, pak přichází v úvahu **žaloba** Ústavnímu soudu, čemuž musí předcházet vyčerpání všech dostupných procesních prostředků. S takovým případem už máme konkrétní zkušenost, jejímž předmětem byly povinné „dobrovolné dary“ za napojení na technickou infrastrukturu při novostavbě rodinného domu. Až u Ústavního soudu nucený dárcce vyhrál. Tedy, nechte úředníkovi v klidu pocit vítězství, pokud třeba nebude vašemu odvolání proti rozhodnutí vyhověno. Máte další možnosti.

Chybný úřední postup

Stížnost se podává vyřizujícímu úřadu podle §125 správního řádu. Je třeba uvést konkrétní pochybení. Nejste-li spokojeni s výsledkem, je třeba podat **žádost o přezkoumání** nadřízenému orgánu. Ani v tomto případě nečekejte zázraky, protože faktem je, že na druhoinstančních orgánech jsou úředníci, kteří povětšinou nikdy nebyli v praxi na stavebním úřadě, takže ani jejich stanoviska občas nejsou v souladu s právem. V takovém případě je třeba vyčkat vydání nezákonného rozhodnutí a po jeho vydání postupovat podle správního řádu stanovenými opravnými prostředky. Postup pak bude přes odvolání shodný s postupem uvedeným shora. T.zn. odvolání – správní žaloba – kasační stížnost – žaloba Ústavnímu soudu. Rovněž lze požadovat i **přezkoumání dodržení zákonnosti** žádostí na Ministerstvo pro místní rozvoj.

Nevhodné chování úředníka

Stížnost se podává tajemnici úřadu podle §125 správního řádu, ale opět bych si od toho příliš nesliboval. Přestože způsob jednání úředníka je stanoven v §4, správního řádu, mohu doložit, že podle ní ani sprostárny nejsou sprostárnami, ale pouze „*nevhodně použitými slovy, která si mohl adresát špatně vysvětlit*“. Jinak stížnost na nevhodné chování úředníka v podstatě nic neřeší, pouze dokreslí stav v úřadu a zejména, sprostárna úředníka, to není obraz občana, ale obraz právě onoho úředníka a jeho nadřízených.

Námítka podjatosti úředníka

Podává se nadřízenému podjatého úředníka, který musí o podjatosti rozhodnout. Problém je v tom, že pokud je námitka uznána, je nutné věc přidělit jinému úředníkovi. A protože námitky, připomínky a stížnosti se týkají vždy nepopulárních řízení, a protože se v těchto kauzách nechce nikomu příliš angažovat, drží se nadřízení toho, že žádná podjatost uznána není. Přeci si sami nebudou přidělovat starosti a ještě kvůli někomu takovému, jako je občan. Do očí bijící situace je pak třeba taková, že ani úřednice, jejíž rodinný příslušník je

zdravotně závislý na osobě, proti níž má úřednice vést správní řízení, není za podjatou uznána. Na druhé straně je to dobré k tomu, že jak prvoinstanční, tak odvolací orgán vytváří pro občana zdarma důkazy pro podání správní žaloby a dobrovolně odhaluje to, čeho je schopen.

Systémová podjatost

Ta nastává v případě, kdy úředníci města vyřizují např. stavební povolení pro akci města a jejich podjatost vychází z jejich existenční závislosti na zaměstnavateli, založené pracovní smlouvou. Námitky podjatosti je potřeba podat hned poté, co nepravost nastane, resp., kdy ji zjistíte. Neotálet a nedat na nějaké úřední výmluvy. Věc se tím jenom oddálí. Je-li podjatým vedoucí úředník, mělo by být výsledkem delegování řízení jinému stavebnímu úřadu, o kterém rozhodne Krajský úřad, ale už je asi jasné, jak takové věci dopadnou.

Na závěr dnešního dílu snad jen uvedu, že u ostatních správních úřadů, se kterými jsem měl možnost v nejrůznějších záležitostech jednat, se postupuje tak, že stížnosti zpracovávají kontrolní odbory. Tady s tím nelze počítat, neboť proti veškeré logice je vyřízením stížnosti pověřen ten, proti komu je stížnost směřována. Je to neuvěřitelné, ale je to tak i přesto, že i podle odborné literatury a stanoviska Veřejného ochránce práv v Brně, je takový postup nepřijatelný. Tímto způsobem se nevyřizovali stížnosti ani před „vypuknutím svobody“. V podstatě se nejedná o nic jiného, než o křiklavý příklad arogance moci.

Úplně nakonec znovu připomínám, že v oblasti stížností je třeba vždy a za všech okolností vycházet jen z doložitelných skutečností, dodržovat termíny dané zákonem a vyvarovat se emocionálních projevů, i když se jim nelze v podstatě vůbec divit. V opačném případě můžete sami sebe uvést do nepříjemné situace, a jak k tomu může dojít, o tom v dalším pokračování. Zároveň se budeme zabývat frekventovanými stížnostmi v oblasti samosprávy a okrajově o trestně právní odpovědnosti úředníků.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 6.

V minulém dílu jsme se zabývali tím, jak si počínat, když nejsme spokojeni s prací úředníků státní správy v řízení. Dnes se budeme zabývat tím, jak sami sebe neuvést do nepříjemné situace v souvislosti se stížnostmi, co udělat po vydání vadného rozhodnutí a zmíním se i o trestně právní odpovědnosti úředníků. Před tím ale uvedu citaci, podle mého názoru, skandálního názoru Krajského úřadu čj. 29662/2017/KUSK, ze kterého plyne, že občan je, apriori, lhářem. Cit: *„Princip právního státu předpokládá, a samozřejmě též u osob, které stát zastupují (v řešeném případě stavební úřad), že se stát vůči občanům chová v souladu s povinnostmi, které sám sobě stanovil, přičemž občan na základě principu právní jistoty má právo se spolehnout na věrohodnost státu při plnění jeho závazků. Když se avizovaní občané mohou spolehnout, tak správní orgán, tím i náš odvolací, má povinnost se spolehnout.“* Jinými slovy, odvolací orgán má povinnost se spolehnout na tvrzení chybného správního orgánu bez ohledu na argumentaci občana. Tato citace by mohla být vyčerpávající odpovědí na příspěvek „Město Votice se nehrouť...“ z Votických novin č.5. Takže otázka – kam taková filosofie může dojít? Ale k našemu tématu.

Vedle formálních chyb stížnosti je třeba se vyvarovat i výroků, které sice mohou být pravdivé, ale odporují přestupkovému zákonu. Ten byl navíc v letošním roce novelizován a rozšířen o paragraf, týkající se **„znevážení osoby při výkonu úřední působnosti“**. Pokuta je stanovena až na 10.000 korun. (Na okraj a z jiného soudku. Pro případ, že neposkytnete potřebnému první pomoc, byla nově stanovena pokuta 100.000 korun. Pozor na to). Takže, i když to může být pravda, nezařazujte úředníka do zvířecí říše, přestože do ní třeba patří. Dalším nebezpečím je tvrzení nějaké skutečnosti, kterou nemůžete doložit. Tady byste mohli narazit na křivé svědectví. Chcete-li však přesto nějakou nepopulární skutečnost sdělit, musíte dbát na to, aby se věc mohla vyložit pouze jako váš názor, ale ne jako tvrzení. Takže tvrdit, že úředník se chová zločinně, je třeba nahradit tím, že předložíte důkazy a jen nabídnete hypotetickou otázku, zda se takový postup nedá posoudit jako zločinnost. Buďte si jisti, že úředník, jehož se to týká, dobře ví, co si o něm myslíte a jen čeká na to, aby vás na tom natchytal a mohl vás dále pronásledovat. Jemu, totiž, v tomto právním státě nic nehrozí.

Pokud jde o opravné prostředky, tak těmi se rozumí takové postupy žadatele, kterým se napadají vady a nedostatky u již vydaných rozhodnutí. Řádnými opravnými prostředky jsou odvolání a rozklad.

Odvolání je řádný opravný prostředek, kterým lze napadnout pravomocné rozhodnutí správního úřadu prvního stupně. Odvolání se předkládá nadřízenému orgánu, t.zn. krajskému úřadu, prostřednictvím správního orgánu, který rozhodnutí vydal. Lhůta pro účastníka řízení je 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, přičemž den doručení se do lhůty nezapočítává. V případě, že prvoinstanční orgán po podání odvolání své pochybení uzná, může sám rozhodnutí změnit tzv. autoremedurou. Jinak věc postoupí nadřízenému orgánu. Krajský úřad může vrátit věc k novému projednání anebo může rozhodnout sám. Proti rozhodnutí o odvolání se již dále odvolat nelze. V případech, kdy KÚ rozhoduje v některých věcech sám, coby prvoinstanční správní orgán (např. stavební povolení pro silnici I.tř.), pak se nepodává odvolání, ale tzv. rozklad. Ten má řadu specifík a ani právní praxe nemá zcela ujasněno jak se na něj dívat. Jde o to, že podaný rozklad posoudí ministrem jmenovaná rozkladová komise a ta pak jen doporučí, zda rozklad řešit, či nikoliv. Rozhodnutí o rozkladu pak vydá jedna osoba – ministr. Z hlediska občana se jedná o tak ojedinělou záležitost, že na tomto místě nemá cenu se s ní zabývat. V souvislosti s odvoláními doporučuji po jeho podání následně požádat

správní orgán o poskytnutí kopie předkladu odvolání, což je v podstatě průvodní dopis úřadu při předání spisu nadřízenému orgánu. Mohu doložit, jakým způsobem je schopen se úřad v předkladu vyjadřovat o odvolateli a jak dokáže překroutit skutečnost. Odvolací orgán by měl, podtrhuji BY MĚL, sice skutečnost odhalit, ale chce?

Samozřejmě, že může dojít k situaci, že odvolatel není spokojen ani s rozhodnutím nadřízeného orgánu. V tom případě mu nezbyde, než podat správní žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud rozhodne o rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení a další postup je pak stejný s tím, který jsem popsal v dílu minulém.

Ke slíbené trestní odpovědnosti úředníků jen uvedu, že ta je dána ustanovením §§329 a 330 trestního zákoníku. Podle prvního se trestný čin jmenuje „**Zneužití pravomoci úřední osoby**“. Trestného činu se úředník dopustí tím, že např. vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, překročí svou pravomoc, nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci, anebo naplní některou z dalších skutkových podstat, uvedených v zákoníku. Taxy jsou zajímavé a činí od jednoho do dvanácti let „natvrdo“. Proto mu nenadávejte, protože v případě zkoumání věci orgány činnými v trestním řízení se bude brát v úvahu i Vaše účast v celé kauze, stejně jako role nadřízených těch úředníků, proti kterým bude trestní oznámení směřovat.

Podle druhého paragrafu, který se jmenuje „**Maření úkolu úřední osoby z nedbalosti**“ se trestného činu dopustí úředník, který při výkonu své pravomoci z nedbalosti zmaří nebo podstatně ztíží splnění důležitého úkolu, způsobí-li činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci. Taxa je opět zajímavá a činí jeden rok až pět let, opět „natvrdo“ do basy. K maření úkolu úřední osoby z nedbalosti dojde např. tím, že nevydáním požadovaného osvědčení o existenci stavby se zablokuje správní řízení jiného správního orgánu, třeba Katastrálního úřadu.

Pro zajímavost - takové šetření probíhá momentálně ve Špindlerově Mlýně. Orgány činné v trestním řízení zjistily porušení stavebního zákona ze strany stavebního úřadu ve Špindlerově Mlýně a nečinnost Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, který mohl částečně věc napravit, ale neudělal to, takže nezákonnost fakticky potvrdil. Případ má trestní dohru, protože policie obvinila vedoucího stavebního úřadu ve Špindlerově Mlýně a referentku Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, kterým nyní hrozí trest až pěti let odnětí svobody. Jinými slovy – úředník by měl být rád, když mu kraj rozhodnutí zruší, protože ho uchránil od maléru. Pokud mu kraj chybné rozhodnutí potvrdí, měl by být ve střehu, protože kladným rozhodnutím kraje není zbaven odpovědnosti a do té basy má našlápnuto. Všeobecně se úředníci někdy opájejí myšlenkou, že když KÚ jejich rozhodnutí potvrdil a když se správní žaloba podává proti krajskému úřadu, tak co by jim mohlo stát. Ale na svou trestně právní odpovědnost zapomínají. S kriminální činností, a nejen s ní, bude nepochybně souviset i náhrada materiální a imateriální škody vyjádřená v penězích, ale o tom až příště, kdy se zmíním i o opravných prostředcích mimořádných.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 7.

Dnes se budeme krátce zabývat mimořádnými opravnými prostředky, náhradami za chybný úřední postup a stížnostmi na zastupitelstvo.

Mimořádným opravným prostředkem je přezkumné řízení a obnova řízení. Tyto dva opravné prostředky přichází v úvahu v případech, kdy správní orgány z moci úřední přezkoumávají taková pravomocná rozhodnutí, u nichž lze důvodně pochybovat o tom, že jsou v souladu s právními předpisy anebo vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Případně se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Rozdíl mezi těmito dvěma způsoby je v tom, že přezkumné řízení se zahajuje z moci úřední, tedy nelze o něj žádat, ale dát pouze podnět k jeho provedení, u obnovy řízení se pak podává žádost. Jedná se o postupy, které nejsou mezi veřejností příliš známé, proto je nevyužívají a jsou tak úřadům otevřeny dveře k tomu, aby bylo dosaženo nezákonného stavu s odvoláním na to, že občan nevyužil všech možností a vlastně si za tento stav může sám. O mimořádných opravných prostředcích občana nikdo nikde nepoučí, neboť úřadu není v této věci, na rozdíl od odvolání, zákonem stanovena poučovací povinnost.

Nyní o avizovaných náhradách škod za chybný úřední postup. Tato oblast je podřízena zákonu č. 82/1998Sb. Chybným úředním postupem se rozumí v podstatě každá odchylka v jednání úřadu od postupu stanoveného legislativní normou. Důležité je vědět, že náhrady škody se lze domáhat nejen u správních orgánů zastupujících stát, ale i u samosprávných celků, jimiž jsou obce. Zákon prošel v nedávné době rozsáhlou úpravou. Původní znění se zabývalo pouze náhradami konkrétních materiálních škod způsobených poškozenému na majetku (např. tím, že na chybnou výzvu úřadu učinil nějaký finančně náročný úkon), ale změnou zákona došlo k rozšíření o náhradu škody imateriální. Ta se může týkat např. toho, že chybným postupem správního orgánu anebo obce došlo k narušení občanského soužití, k nepřiměřené délce řízení, k nenaplnění oprávněného očekávání výsledku řízení, apod. Odpovědnost za škody zde padá na stát, který odpovídá za škodu, která byla způsobena, m.j., rozhodnutím ve správním řízení a nesprávným úředním postupem. K tomu, aby bylo možné uplatnit náhradu škody, je třeba, aby byly splněny tři podmínky současně. Nezákonné rozhodnutí, či chybný úřední postup, vznik škody a příčinná souvislost mezi chybami správního orgánu a vznikem škody. Příkladem může být to, že správní orgán jedenáct let odmítá nařídit odstranění nepovolené stavby „nalepené“ na sousedově nemovitosti, ten nemůže svou stavbu jedenáct let udržovat a tím mu vzniknou škody většího rozsahu, které by jinak nevznikly, pokud svou stavbu udržovat mohl. Jsou-li kumulativně splněny všechny tři podmínky, nemůže se stát povinnosti nahradit škodu zprostit. Za kladné je třeba považovat to, že zákon se zabývá nejenom správními orgány, ale zmiňuje se i o úředních osobách, z čehož lze usuzovat, že náhrady škod půjdou přímo za konkrétními úředníky. Podle dostupných podkladů se náhrady imateriálních škod pohybují v rozmezí cca 15 až 20 tisíc korun ročně, resp. cca 1.250 až 1.650 korun měsíčně. Ne každá kauza je letitá a třeba i půlroční zpoždění v rozhodnutí správního orgánu může vyvolat náhradu škody.

O stížnostech na zastupitelstvo se zmíním jen pro úplnost, neboť těch moc zaznamenáno není, nejedná-li se o křiklavé příklady zájmu zastupitelstva třeba při pořizování a schvalování územního plánu v rozporu s všeobecnou vůlí občanů. Důvodem, proč stížnosti na zastupitelstvo nejsou v obcích tak frekventované, může být rezignace občanů na dosažení práva v zájmu veřejném, následně tím ve prospěch zájmů osobních. Neshody mezi občany a zastupitelstvy zpravidla končí tím, že si občan řekne „kašlu na to“. A tím je osobního zájmu

kohosi dosaženo. Všeobecně je, podle mého názoru, problém v tom, že představitelé obcí si pletou pojem „mnou spravovaná obec“ s pojmem „moje obec“. Rezignace občanů je pak pro takový postoj nejlepší živnou půdou.

Stížnost na zastupitelstvo lze podat např. v případech, kdy nejsou dodrženy podmínky ustanovení zákona o obcích, který jednání zastupitelstva upravuje. Případy, kterými je zastupitelstvo zralé na stížnost, či žalobu, jsou např. situace, kdy zastupitelstvo překročí své pravomoci uvedené v §§84 a 85 zákona anebo neplní své povinnosti. Mezi důvody může patřit třeba neoznámení o jednání zastupitelstva včas, tj. minimálně 7 dní před jeho konáním, nedodržování jednacího řádu, okřikování občana, chce-li v průběhu jednání zastupitelstva vznést námitku anebo připomínku k projednávané věci, nebo odsunutí diskuze k projednávané věci na závěr jednání zastupitelstva. Je třeba vědět, že se jedná o nepřijatelný postup, protože k čemu se na konci jednání vyjadřovat, když projednávaná věc je již odhlasovaná. Občan musí dostat slovo před hlasováním. Dozorovou činnost nad obcemi provádí Ministerstvo vnitra.

V příštím díle bude uveden souhrnný přehled nejčastějších druhů stížností a to, komu je adresovat.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 8.

V minulém dílu jsem uvedl, že nabídnu přehled nejčastějších stížností a že uvedu, komu ji adresovat. Avšak dříve, než se budu věnovat stížnostem, odpovím na otázku, kterou mi položil jeden spoluobčan na votickém apelplatzu. Zeptal se, jestli si myslím, že stav stavebních úřadů je všude stejný. A protože, jak říkám, informace mají být ověřeny, ponořil jsem se do statistiky Veřejného ochránce práv s tímto výsledkem.

Za jedenáct měsíců roku 2016 řešil VOP 575 podnětů k činnosti stavebních úřadů, což je o čtvrtinu víc než za celý rok 2015. Lidé se mnohem častěji brání proti rozhodnutí stavebních úřadů, nebo namítají nečinnost úřadu. Velmi výrazně pak stoupá počet stížností, týkajících se černých staveb. Z analýzy podnětů za posledních pět let vyplývá, že 88% šetření končí zjištěním pochybení na straně stavebního úřadu, tj. pouze 1-2 šetřené případy z deseti jsou v pořádku. Ve státě je 717 stavebních úřadů a za 16 let existence ombudsmana se najde jen 106 stavebních úřadů, jejichž činnost nebyla zpochybněna. Součástí statistiky je seznam úřadů, na které si v uvedeném období nikdo nestěžoval. Votice v seznamu uvedeny nejsou a jediným, nám blízkým stavebním úřadem bez poskvrny, je SÚ Sedlec-Prčice. Všechna čest! Musím ale dodat, že občanovi jsem sdělil, že vady správních řízení, popisované v tomto seriálu se netýkají jen stavebního úřadu ve Voticích, ale správních orgánů obecně v celém sortimentu jejich věcné a místní příslušnosti. A nyní k tématu.

Nedodržení správní lhůty

Lze si stěžovat u vedoucího SÚ a u tajemníka úřadu, ale příliš bych si od toho nesliboval. Tato sestava zpravidla na sebe ví tolik věcí, že lze těžko očekávat nápravu nepříznivého stavu touto cestou. Lépe je podat krajskému úřadu **žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti** podle §80 správního řádu. Krajskému úřadu bude sice také trvat, než se k řešení „rozhoupe“, ale je to nejrychlejší krok k prvnímu z důkazů k **podání správní žaloby na nečinnost správního orgánu**. Nečinností je i to, pokud správní orgán projednává něco jiného, než o co bylo žádáno. Bohužel, i to se stává. Žaloba se podává krajskému soudu a není k ní třeba právního zástupce. Pokud ani krajský soud nerozhodne správně, přichází v úvahu **kasační stížnost** podaná Nejvyššímu správnímu soudu, ke které již je právní zastoupení povinné. Nevyhoví-li, pak přichází v úvahu **žaloba Ústavnímu soudu**. S takovým případem už máme konkrétní zkušenost, jejímž předmětem byly povinně „dobrovolné dary“ za napojení novostaveb rodinných domků na technickou infrastrukturu. Až u Ústavního soudu nucený dárců vyhrál.

Chybný úřední postup

Stížnost se podává vyřizujícímu úřadu podle §125 správního řádu. Je třeba uvést konkrétní pochybení. Nejste-li spokojeni s výsledkem, je třeba podat žádost o přezkoumání nadřízenému orgánu. Ani v tomto případě nečekejte zázraky, protože faktem je, že na druhoinstančních orgánech jsou úředníci, kteří povětšinou nikdy nebyli v praxi na stavebním úřadě, takže ani jejich stanoviska občas nejsou v souladu s právem. V takovém případě je třeba vyčkat vydání nezákonného rozhodnutí a po jeho vydání postupovat podle správního řádu stanovenými opravnými prostředky. Postup pak bude přes odvolání shodný s postupem uvedeným shora. T.zn. odvolání – správní žaloba – kasační stížnost – žaloba Ústavnímu soudu.

Nevhodné chování úředníka

Tajemníci úřadu, ale opět bych si od toho příliš nesliboval. Přestože způsob jednání úředníka je stanoven v §4 správního řádu, mohou doložit, že niaí sprostřárny nejsou sprostřárnami, ale

pouze „nevhodně použitými slovy, která si mohl adresát špatně vysvětlit“.

Námítka podjatosti úředníka

Podává se nadřízenému podjatého úředníka, který musí o podjatosti rozhodnout. Problém je v tom, že pokud je námitka uznána, je nutné věc přidělit jinému úředníkovi. A protože námitky, připomínky a stížnosti se týkají vždy nepopulárních řízení, a protože se v těchto kauzách nechce nikomu příliš angažovat, drží se nadřízení toho, že žádná podjatost uznána není. Přeci si sami nebudou přidělovat starosti a ještě kvůli někomu takovému, jako je občan. Do očí bijící situace je pak třeba taková, že ani úřednice, jejíž rodinný příslušník je zdravotně závislý na osobě, proti níž má úřednice vést správní řízení, není za podjatou uznána. Podjatost vedoucího stavebního úřadu vede ze zákona k tomu, aby krajský úřad přikázal vedení správního řízení jinému stavebnímu úřadu v jeho působnosti.

Systémová podjatost

Ta nastává v případě, kdy úředníci města vyřizují např. stavební povolení pro akci města. Námitku je potřeba podat hned poté, co nepravost nastane. Neotálet a nedat na nějaké úřední výmluvy. Věc se tím jenom oddálí.

Obsah protokolu z jednání v řadě případů neodpovídá skutečnosti, anebo jednání neřeší problém, kvůli kterému bylo svoláno. Jde především o kontrolní prohlídky staveb. V takovém případě je třeba podat neprodleně stížnost správnímu orgánu, který protokol pořídil a nejste-li s výsledkem prošetření stížnosti spokojeni, je nutné se obrátit se žádostí o přešetření způsobu vyřízení stížnosti na krajský úřad.

Na závěr dnešního dílu snad jen uvedu, že u ostatních správních úřadů, se kterými jsem měl možnost v nejrůznějších záležitostech jednat, se postupuje tak, že stížnosti zpracovávají kontrolní odbory. U nás s tím nelze počítat, neboť proti veškeré logice je vyřízením stížnosti pověřen ten, proti komu je stížnost směřována. Je to neuvěřitelné, ale je tak i přesto, že i podle odborné literatury je takový postup nepřipustný. Tímto způsobem se nevyřizovali stížnosti ani v minulém režimu. V podstatě se nejedná o nic jiného, než o křiklavý příklad arogance moci.

Pokud se nelze domoci nápravy u vyřizujícího správního orgánu, pak je třeba se obrátit na nadřízený orgán. V našem případě t.zn. na Krajský úřad Středočeského kraje. Je třeba počítat s tím, že KÚ si vyžádá stanovisko prvoinstančního správního orgánu a v tom bývá trochu problém. Vyřizující orgán zpravidla předloží zkreslující stanovisko, ze kterého KÚ vychází a stěžovatel se o tom vlastně ani nedozví. Jak se k němu dostat a jaké další kroky podniknout si popíšeme příště společně s dalšími druhy nejčastějších stížností např. na vady v dopravním značení, kouření z komínů, hudbu z restaurací, apod.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 9.

V minulém dílu jsem uvedl, že nabídnou pár dalších nejčastějších stížností s tím, komu je adresovat a to, jak se dostat k předkladu, resp. k průvodnímu dopisu, kterým správní orgán předkládá nadřízenému orgánu vaše odvolání. Tak nejprve stížnosti.

Vady v dopravním značení oznamte Městskému úřadu, odboru dopravy, případně Policii.

S nadměrným kouřením z komínů se obraťte na Městský úřad, odbor životního prostředí.

Hluk ze stavební činnosti podléhá hygienické stanici.

Hudba z restaurací - v okamžiku, kdy se hraje, Městská policie, případně Policie ČR.

Následně podejte na stavební úřad žádost o přezkoumání toho, zda vnesení reprodukováné hudby do restaurace je povoleno v kolaudaci anebo v rozhodnutí o změně užívání stavby.

Ostatní hluk a řev před restaurací mimo provozovnu - Městská policie, případně PČR.

Plísň v bytě – stavební úřad.

Problémy v pracovně právních vztazích – Inspektorát práce

Šikanózní chování souseda – Krajský soud

Nedojde-li k dohodě o opravě nemovitosti ze strany sousedova pozemku – stavební úřad a případně soud.

Vzhledem k tomu, že výčet možných stížností by vydal na celou knihu, domnívám se, že těch několik příkladů postačuje. Stížnosti se netýkají jen staveb, ale i oblasti zdravotní a sociální, dopravní, atd., atd. V případě přetrvávajících potíží při vyřizování vašich záležitostí je dobré obrátit se na Veřejného ochránce práv. Ten sice nemá rozhodovací pravomoci, ale může účelně a nezávisle posoudit dění na příslušném úřadě a dát podnět k nápravě.

Minule jsem se zmínil o předkladu odvolání. Pokud jde o to, jak se k němu dostat, pak jsou dvě možnosti. První je, že využijete svého práva na nahlédnutí do spisu, pokud jste účastník řízení anebo prokážete právní zájem. V tomto případě narazíte na problém, že zodpovědného úředníka budete těžko nahánět, věčně v úřadu nebude, nedovoláte se mu, půjdete tam několikrát a zbytečně budete mít vztek. Jeho nadřízený vám fundovaně vysvětlí, že na jednání s úředníkem nemáte ani v úřední dny právní nárok. Jistější je požádat o poskytnutí informace podle zákona č.106/1999Sb. o svobodném přístupu k informacím. Ten dává úřadu povinnost poskytnout žadateli materiál do 15ti dnů. Tomuto zákonu bude po prázdninách věnován samostatný seriál.

V příštím závěrečném dílu uvedu některé konkrétní „hlubokomyslné“ nápady a stanoviska správních orgánů. To, zda se po jejich přečtení zasmějete anebo zapláčete, to už bude na vás. Ale neodpustím si, abych nevedl, řečeno dnešním jazykem, aspoň jednu upoutávku, resp. příhodu, starou několik dní a patřící již nepochybně ke zdejšímu folklóru.

V nedávné době jsem požádal podle informačního zákona stavební úřad o poskytnutí územních rozhodnutí ke stavbě vrtané studny a čističky odpadních vod a ke stejným stavbám jsem požádal odbor životního prostředí o poskytnutí stavebních povolení. Obojí jsem obdržel. Stavební úřad se s věcí vyrovnal tak, že použil sdělení, ve kterém jen krátce uvedl, že mi požadované doklady zasílá v anonymizované formě. To znamená, že z dokladů jsou vygumovány osobní údaje účastníků řízení. Odbor životního prostředí v téže věci vydal třístránkové rozhodnutí. A co je na tom?

Každý z těchto dvou odborů, pod hlavičkou jednoho správního orgánu a pod vedením jedné tajemnice, zastupujících v přenesené působnosti stát a pro které platí stejně jak

informační zákon, tak správní řád, použil jiný procesní postup. Jeden vydal sdělení, druhý rozhodnutí. Na takový stav se lze dívat jen tak, že je-li správným postup stavebního úřadu formou sdělení, potom na OŽP nemá autorka co dělat, nudí se a aby se zabavila, tak ze sebe vysouká obsáhlé a upoceně rozhodnutí, aby zabila čas. Je-li správným postupem rozhodnutí OŽP, potom stavební úřad legislativu vůbec nezná a svým, toliko sdělením, mě připravil o mou zákonnou možnost odvolání. A jak je to správně? Tak o tom až po prázdninách, kdy bude informačnímu zákonu věnován samostatný seriál. A jen pro úplnost – čísla jednací obou uvedených dokladů jsou 16086/2017/výst.-No ze dne 7.6.2017 a 16542/2017/ŽP-Bu ze dne 9.6.2017. To jen proto, aby mě zase nějaká chytrolína neobviňovala z toho, že si vymýšlím.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz

Jak to vlastně je s organizací obcí? Díl 10, závěrečný.

V dnešním závěrečném dílu uvedu, jak jsem slíbil, některé konkrétní „hlubokomyslné“ nápady a stanoviska správních orgánů a je na vás, jestli se zasmějete anebo zapláčete. Bohužel, vzhledem k omezenému prostoru to budou jen charakterizující vzorky. Jinak bych zabral celé VN a nechci texty nijak výrazně zkracovat, aby neztratily hloubku myšlenky. Ty, na které se nedostane, budou zveřejněny jinou cestou, třeba formou divadelní hry, jak tomu bylo v případě fotbalových bossů.

Myšlenka první. V případě, že si budete stěžovat na to, že jste v úřední den po celý den a poněkoli káté nezastihli vedoucího stavebního úřadu v kanceláři a nedozvěděli jste se ani to, kde se vlastně nachází a bude-li ten den ještě přítomen a zároveň jste ve stejnou dobu nezastihli ani tajemnici, obrátíte se na ni se stížností. Nechcete nic prošetřovat, jen se prostě ptáte. Ale tajemnice, ta chápe trochu jinak. To přeci všichni, kdo tam občas něco potřebují, dobře znají. Namísto prostého „stalo se, omlouváme se, přijďte příště“ se dozvíte toto:

Vaše podání chápu jako sdělení výhrady k plnění povinností ze strany pana vedoucího v rovině pracovní právní. Přestože ani zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, ani zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, či zákon č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, Vám nedává žádný zákonný nárok požadovat prošetření přítomnosti zaměstnance obce na pracovišti či tuto přítomnost kontrolovat, tvrzené skutečnosti jsem z pozice osoby, která vykonává vůči vedoucímu odboru úkoly zaměstnavatele [§ 110 odst. 4 písm. d) zákona o obcích], prověřila a sděluji Vám následující:

Nepřítomnost Mgr. Miroslava Nováka dne 13. února 2017 na pracovišti byla předem řádně nahlášena a jednalo se v souladu s § 199 zákoníku práce a nařízením vlády č. 590/2006 Sb. o tzv. důležitou osobní překážku v práci, při které přísluší zaměstnanci pracovní volno s náhradou platu. O jakou konkrétní osobní překážku v práci se jednalo, Vám nejsem s ohledem na ochranu osobních údajů, stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, oprávněna bez souhlasu Mgr. Nováka sdělovat. Pokud jde o nepřítomnost zástupce Mgr. Nováka pana Ing. Viktora Červa, i v jeho případě se jednalo o osobní překážku v práci. V této souvislosti upozorňuji, že žádný právní předpis nedává komukoli, ani účastníkovi řízení či jeho zástupci, právní nárok na přítomnost jím vybraného zaměstnance či právní nárok hovořit vždy a za všech okolností s jím vybraným úředníkem, resp. úřední osobou. Ve Vámi uváděné situaci Vám nic nebránilo, abyste požádal přítomnou Dagmar Jarůškovou o sepsání protokolu o výhradách, které máte k jejímu postupu či k postupu kohokoli jiného, jak umožňuje správní řád v § 37 odst. 4. Svě výhrady můžete učinit i písemně, jak Vám je jistě též známo. Tím byste i Vámi tvrzené a blíže neupřesněné náklady minimalizoval. Samotný fakt, že jste v úřední den nemohl hovořit s vedoucím Odboru výstavby a územního plánování však není porušením žádného právního předpisu. Do budoucna doporučuji v případě, že budete požadovat osobní jednání s konkrétní úřední osobou, abyste využil telefonického či emailového spojení a předem dojednal konkrétní termín. Jistěže tak učinit nemusíte, pak ovšem nelze „zaručit“, že ve Vámi zvolený okamžik bude daná úřední osoba na pracovišti (kromě osobních překážek v práci může vykonávat úřední činnost mimo úřední budovu např. na místním šetření apod.).

Nad rámec sděluji, že dne 13. února 2017 jsem byla od 7:44 do 17:30 přítomna na pracovišti

(s krátkou přestávkou v práci na oběd). Pokud zpochybňujete způsob řízení městského úřadu Votice z mé strany, upozorňuji, že při kontrole výkonu státní správy, prováděné Krajským úřadem Středočeského kraje na Odboru výstavby a územního plánování, nebyly shledány žádné nedostatky. O tom jste již byl ostatně vícekrát informován.

*Mgr. Jaroslava Ptáčková
tajemnice Městského úřadu Votice*

Pro pořádek – jedná se o čj.5304/2017. Následně jsem se hned zeptal na kraji, protože vím, že kontrola pracovněprávních záležitostí krajem je nesmysl. Co mi asi odpověděli, to se dá odhadnout.

Myšlenka druhá. V případě, že někdo ukradne svislé dopravní značení a vlivem času dojde i k „vygumování“ vodorovného značení u invalidního státní před domem s deklarovaným invalidním bytem požádáte, aby slíbené obnovení značení bylo provedeno. Místo normálního textu „zapomnělo se, příště napravíme“, dostanete tento výsledek, který se opravdu nedá nijak zkrátit. Zajímavá je i jeho dikce.

Dne 8. 3. 2017 byl Městskému úřadu Votice, Odboru správních činností a dopravy (dále též správní orgán), postoupen dopis pana Miroslava Frayera, bytem -----, Votice ve věci obnovy dopravního značení. V dopise pan Miroslav Frayer zmiňuje, mimo jiné, že v listopadu 2015 požádal Odbor správních činností a dopravy (OSČD) o obnovu vodorovného a svislého značení parkovacího stání pro invalidy před domem č.p. ---- ve Voticích. Následně byla panu Miroslavu Frayerovi tato oprava vedoucím odboru přislíbena s tím, že bude provedena při příležitosti opravy značení celého parkoviště. Dále vážený pan Miroslav Frayer ve svém dopise konstatuje, že oprava vodorovného značení byla v loňském roce skutečně provedena, ovšem značení místa pro invalidy provedeno nebylo. Ke shora uvedenému dopisu sděluje správní orgán následující: Dne 15. 11. 2015 obdržel správní orgán žádost č.j. 52/2015 váženého pana Miroslava Frayera, nazvanou „Žádost o obnovu dopravního značení“. V textu žádosti pan Miroslav Frayer uvádí, cituji: “Vzhledem k tomu, že mi Úřadem práce byl přiznán průkaz OZP (č.j. 151779/15/BN), žádám o obnovu svislého a vodorovného značení parkovacího místa před domem č.p. --- v ulici ----, Votice“. Správní orgán je při posuzování podání vázán zejména ust. § 37 resp. § 45 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Z žádosti č.j. 52/2015 je v návaznosti na poslední citovaná ustanovení správního řádu patrné, že žadatel požaduje „obnovu vodorovného a svislého dopravního značení parkovacího místa před domem č.p. 834 v ulici ----, Votice“. S odkazem na shora uvedená ustanovení § 37 a § 45 odst. 1 správního řádu je zákonem jednoznačně dáno, že „žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá“. Správní orgán, z výše citovaného obsahu žádosti váženého pana Miroslava Frayera č.j. 52/2015, neposoudil tuto žádost jako žádost ve věci zřízení vyhrazeného parkování v souladu s ust. § 25 odst. 6 písm. c) bod 4 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ale jako žádost o obnovu stávajícího dopravního značení (vodorovného a svislého) parkovacího místa před domem č.p. 834. Správní orgán ve věci žádosti ze dne 15. 11. 2015, č.j. 52/2015 váženého pana Miroslava Frayera postupoval tak, že na parkovišti před domem č.p. 834 ve Voticích provedl šetření a pořídil fotodokumentaci stávajícího stavu dopravního značení. Z dokumentace bylo a je zřejmé, že na parkovišti byly znatelné zbytky vodorovného dopravního značení č. V10b „stání kolmé“ (viz vyhláška č. 294/2015 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a stávající svislá dopravní značka č. IP12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou č. E13 „Text nebo symbol“ s textem „VYHRAZENO PRO DŮM č.p. 834“ (viz příslušné

ustanovení posledně citované vyhlášky). Text na dodatkové tabulce byl částečně poškozen. Jiné dopravní značení nebylo na parkovišti nalezeno. Zjištění stavu dopravního značení na parkovišti u domu. č.p. 834, popsaná v posledním odstavci, vedla správní orgán k odpovědi na žádost váženého pana Miroslava Frayera dopisem ze dne 7. 12. 2015, č.j. 28464/2015/SD-KO. Obnovu svislého a vodorovného dopravního značení podle posledně citované odpovědi ze dne 7. 12. 2015, č.j. 28464/2015/SD-KO zadal správní orgán dodavatelské firmě. Poškozený text na dodatkové tabulce č. E13 byl doplněn ještě v prosinci roku 2015 a obnova vodorovného dopravního značení č. V10b byla provedena v průběhu roku 2016.

Ing. Vladimír Korec vedoucí Odboru správních činností a dopravy

Pro pořádek jde o čj. 8127/2017

Autora bych doporučil jako poradce, např. pro Policii ČR, neboť jeho myšlenkovým postupem by byly naprosto vynulovány statistiky, týkající se třeba odcizených vozidel. Po nahlášení ukradení auta by se dostavila hlídka PČR, ta by místo, kde auto stálo, vyfotila a učinila by závěr, že ani zbytky auta na údajném místě odcizení zjištěny nebyly, tudíž tam auto ani nikdy nestálo a logicky ani nemohlo být ukradeno. Zápis do statistiky – nula.

Ve světle těchto myšlenek je jasné, že vás nemůže urazit to, když vám třeba Novák napíše pod čj. 6280/2015/VÝST-No, že vaše podání „*je napsáno naprosto chaoticky, jako by jej psala osoba bez základních vyjadřovacích schopností a znalostí*“ a pro Ptáčkovou, ve své podstatě, vlastně o nic nejde (10973/2015/KÚ-Pt). Jo, a víte, proč autovrak nemůže být autovrakem? No, tak to nastane tehdy, když jeho vlastník při kontrole správnímu orgánu sdělí, že pod ním pěstuje houby. To je zase z dílny životního prostředí, ale o tom až jindy.

Vážení, přeji všem teplé letní dny, příjemnou dovolenou bez úředníků a bez jejich nápadů a po prázdninách se sejdeme nad zákonem o svobodném přístupu k informacím. Pamatujte, jak řekl Karel Čapek, že království lži není tam, kde se lže, ale tam, kde se lež přijímá. Takže, budeme ji přijímat? Všem, kdo vydrželi sledovat tento seriál po celou dobu jeho vydávání, děkuji. Stejně tak redakci Votických novin, která do textů nijak nezasahovala. Ostatně, nemám ani žádné informace o tom, že by tak někdy v minulosti činila.

Miroslav Frayer, info@stavebni-pravo.cz